

Oponentský posudek diplomové práce

Jméno a příjmení (student): MUDr. Jiří Korda

Oponent: ThLic. Mgr. Karel Sládek, Th.D.

Diplomová práce s názvem „Svatost diecézního kléru v dokumentech Druhého vatikánského koncilu a ve vybraných dokumentech pokoncilního Magisteria“ splňuje po obsahové i formální stránce všechna kritéria pro tento druh písemného projevu. Práce má jasnou strukturu od obecnějšího teologického pojetí svatosti k její konkretizaci pro klérus v dokumentech koncilu a pokoncilního Magisteria, se závěrečnou kapitolou o podnětech pro duchovní praxi.

Autor práce velmi pečlivě zpracoval dané téma, precizním způsobem představil zkoumané dokumenty s bohatým poznámkovým aparátem, vykazuje dobré znalosti a schopnost syntézy. Práci považuji za velmi zdařilou, nicméně jako oponent bych měl představit též kritický náhled.

K obsahové a metodické stránce, která je velmi dobře zpracována ve smyslu shrnutí studovaných textů, by nebylo na škodu mít více odvahy v porovnávání konkrétních textů, na kterých by autor názorně ukázal proměny teologického paradigmatu (pokud to takto můžeme nazvat) od předkoncilního exkluzivně-klerocentrického pojetí svatosti kléru k novému teologickému uchopení a rozvoji pojetí kněžské svatosti, jež je více provázána se všeobecným kněžstvím všech křesťanů a má sborový (komunitní) charakter. Názorné (i kritické) porovnání by do práce vneslo jistou dynamiku.

Škoda, že autor alespoň částečně nekonfrontoval texty Magisteria s teologickým bádáním významných (též českých) teologů o daném tématu, z nichž někteří dokumenty svým průkopnickým myšlením předcházeli, na dokumenty Magisteria reagovali a dále teologii svatosti nově rozvíjí. V tomto kontextu bych rád při obhajobě znal názor autora diplomové práce na teologii kněžství významného pravoslavného teologa Pavla Evdokimova, který ovlivnil některé pasáže dokumentů koncilu a pro kterého klerik neprochází během svěcení ontologickou změnou, nejde o zlepšení kvality jeho přirozenosti či o „druhý křest“, nicméně svým svěcením má biskup, kněz či jáhen na Kristově kněžství svou posvátnou funkci. Kněžskou přirozenost Evdokimov přiznává každému křesťanu, jelikož vychází ze křtu.

V závěru autor zařazuje studované téma do kontextu současné doby. Některé pasáže jsou velmi výstižné a vedou k hlubší reflexi – velmi dobrá je část o negativní „snaze přizpůsobit se“. Bohužel se autor až příliš zabýval psychologíí, ve které mu nelze upřít

erudovanost v oboru, namísto aby více rozpracovával teologii či lépe teologické aspekty svatosti diecézního kléru založené na specifické možnosti poznávání tajemství Trojice, tedy prohlubování vztahu k jednotlivým božským Osobám Trojice například během udělování svátostí, nebo mohl více rozvést komplementaritu svatosti kléru v kontextu komunitní svatosti celého farního společenství, bez kterého je bytostně nerealizovatelná i nemyslitelná, a kde každý křesťan organicky rozvíjí své charisma podle toho, nakolik participuje na úřadu kněžském, prorockém a královském.

Závěrečnou kapitolu nazvanou „Od teorie k praxi“ lze brát pouze s velkou nadsázkou, protože pokud by předložený text napsala o sobě konkrétní osoba, nelze se nevyhnout tendenci k samochvále.

Ke stylistické stránce mám jednu malou výhradu. Autor velmi často používá při představování svých závěrů 1. osobu množného čísla jako „považujeme“, „domníváme se“, „očekávali bychom“ apod., což připomíná „pluralis majestaticus“ a působí rušivě. Jistě se jedná o stylistickou neobratnost.

Přes veškeré výhrady jakožto oponent velmi rád doporučuji práci k obhajobě a pokud bude výborná její obhajoba, má v sobě potenciál dosáhnout i co nejkladnějšího ohodnocení.

V Praze 19. května 2008

Karel Sládek